

Har du snakket med noen i det siste?

Dumt spørsmål sier du, selvfølgelig. Du gjør ikke annet hele dagen. Femten, tjue eller tjuetru pasienter innom kontoret hver dag. Beskjedene til og fra lege-sekretæren. Konferering med en kollega. Lunsjpause. Møte på trygdekontoret. Møte med kommunen. Møte med hjemmesykepleien. Familien ved mid-dagsbordet. Fotballtreninga eller styremøtet om kvelden. Det er blitt så moderne å gå med skritteller for å se hvor mange skritt en går i løpet av en dag. Det kunne vært interessant å gå med ordteller også. Hvor mange ord sender vi ut eller får inn gjennom ørene hver dag? Jeg tør ikke tenke på det.

Nei, det var selvfølgelig ikke det jeg mente heller. Men har du snakket med noen om jobben din i det siste? Ja, du har sikkert det også. Sukket litt over tidspresset. Utvekslet morsomme histo-rier eller diskutert installeringen av det nye helsenettet dere enda ikke har kommet i mål med. Men jeg tenker enda dypere enn som så. Har du snakket med noen som hørte deg fortelle hvor-dan du taklet en spesielt vanskelig sak? Hvordan du kunne glede deg sammen med en pasient, eller hvordan du fikk den forskremte lille guttungen med ørebetennelse til å føle seg så trygg at det var en smal sak å gjøre undersøkelsen? Da tenker jeg på en eller noen flere som ikke bare hørte, men som stilte deg noen konstruktive spørsmål og ga deg tilbakemelding på hva du gjorde og sa. Ikke bare rent teknisk, men hvordan du brukte personligheten din midt oppi det hele.

Vi har ikke så lange tradisjoner for det. Vi er vant med å jobbe alene og klare oss selv, og vi gjør det bra. Psykiatriutdanningen har i mange år hatt obligatorisk personlig veiledning som en del av utdanningsprogrammet. Vi har også etter hvert fått flere fora der vi treffer hverandre til fag-lig diskusjon og veiledning. Veiledningsgruppe med åtte til ti personer og en veileder er blitt obligatorisk i spesialistutdanningen. I etterutdanningen er deltakelse i smågrupper obligatorisk. Det er viktig og riktig å samles i mindre fora for å diskutere faglige problemstillinger. Med tanke på at vårt viktigste redskap utenom fagkunnskap er vår egen personlighet og personlige erfa-ringer, mener jeg vi burde pleie og utvikle den bedre. En gruppe allmennleger i Tromsø har net-topp gjort dette. Etter hva de skriver i dette nummeret har de høstet masse positive erfaringer av et slikt tiltak.

En skritteller er en grei kvantitativ måte å måle den fysiske pleien kroppen din får på. Det er jam-men godt vi i medisinen er blitt mer opptatt av den kvalitative måten å forske på. Når det gjelder ordene er det nemlig ikke antallet det kommer an på. Her er det kvaliteten som teller. Og i denne sammenhengen tenker jeg på de ordene og den samtalen som bygger opp DEG.

Ingvild Menes Sørensen